VIII kadencja

SEJM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

KANCELARIA SEJMU
Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

■ **Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka (nr 24)**

z dnia 22 czerwca 2016 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka (nr 24)

22 czerwca 2016 r.

Komisja Sprawiedliwości i Praw Człowieka, obradująca pod przewodnictwem posła **Stanisława Piotrowicza (PiS)**, przewodniczącego Komisji, zaopiniowała:

– wnioski w sprawie wyboru na członków Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (druk nr 638).

W posiedzeniu udział wzięli: **dr hab. Sławomir Ryszard Cenckiewicz, Ludwik Dorn, prof. dr hab. Jan Draus, prof. dr hab. Piotr Franaszek, prof. dr hab. Andrzej Friszke, Bogdan Lis, dr Wojciech Jerzy Muszyński, Krzysztof Wyszkowski –** kandydaci na członków Kolegium IPN.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Barbara Orlińska, Dawid Ożóg** – z sekretariatu Komisji w Biurze Komisji Sejmowych.

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Otwieram posiedzenie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. W porządku dziennym mamy dziś jeden punkt – zaopiniowanie wniosków w sprawie wyboru na członków Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (druk nr 638).

Czy są uwagi do zaproponowanego porządku dziennego? Uwag nie słyszę. Uznaję, że Komisja zaakceptowała zaproponowany porządek obrad. Stwierdzam, że Komisja dysponuje kworum.

Serdecznie witam przybyłych na dzisiejsze posiedzenie kandydatów na członków Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Powitam panów według spisu alfabetycznego, a więc witam serdecznie pana Sławomira Ryszarda Cenckiewicza. Serdecznie witam pana posła Ludwika Dorna. Serdecznie witam pana prof. Jana Drausa. Witam pana prof. Jana Franaszka. Serdecznie witam pana prof. Andrzeja Friszke. Witam pana Bogdana Lisa, którego nie widzę na sali, ale być może dojdzie jeszcze do nas. Witam księdza prof. Józefa Mareckiego, który być może również pojawi się później. Witam pana dr Wojciecha Muszyńskiego. Witam pana Henryka Wujca. Mam informację, że dzisiaj go nie będzie. Bardzo serdecznie witam pana redaktora Krzysztofa Wyszkowskiego. Witam wszystkie panie i panów posłów, witam przedstawicieli sekretariatu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka.

Przystępujemy do realizacji porządku dziennego. Pragnę zwrócić uwagę, że naszym zadaniem nie jest wybór członków Kolegium, tylko zaopiniowanie kandydatów. A więc stwierdzenie, czy kandydaci spełniają kryteria, o jakich jest mowa w ustawie o Instytucie Pamięci Narodowej. Komisja ostatecznie podejmie pozytywną, mam nadzieję decyzję, choć może również kandydaturę zaopiniować w sposób negatywny. Rzeczywisty wybór będzie dokonywać się na forum plenarnym Sejmu. Uprzedzam, żeby nie było może i niepotrzebnych dyskusji.

Przewiduję taki tok postępowania. Najpierw zostaną przedstawione przez wnioskodawców kandydaci na członków Kolegium Instytutu Pamięci, a następnie możliwa będzie dyskusja, zadawanie pytań kandydatom na członków Kolegium. Czy państwo akceptują taki tok procedowania? Sprzeciwu nie słyszę. Uznaję, że Wysoka Komisja zaakceptowała taki sposób procedowania. Proponuję, aby kandydatów prezentować wedle tej kolejności, jaka jest wyszczególniona w druku sejmowym nr 638.

Jako pierwszy w tym druku wymieniony jest pan prof. Sławomir Ryszard Cenckiewicz. Ponieważ nie ma z nami przedstawiciela wnioskodawców proszę mi pozwolić, abym przybliżył sylwetkę pana profesora.

Pan prof. dr hab. Sławomir Ryszard Cenckiewicz urodził się 20 lipca 1971 r. w Gdyni. Historyk i publicysta, wykładowca akademicki, profesor Wyższej Szkoły Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu. Syn Janiny z domu Kubiak i Ryszarda Cenckiewicza. Jest absolwentem Instytutu Historii Uniwersytetu Gdańskiego. W 1997 r. obronił pracę magisterską pod kierunkiem prof. Romana Wapińskiego na podstawie rozprawy pt. Geneza opozycji lewicowo-liberalnej w PRL w latach 1956–1968. Praca obroniona z wyróżnieniem rektora. W styczniu 2003 r. w Instytucie Historii Uniwersytetu Gdańskiego obronił pracę doktorską na podstawie rozprawy pt. Tadeusz Katelbach, biografia polityczna. Promotorem był prof. Roman Wapiński. W latach 2003–2006 był adiunktem w Instytucie Historii Uniwersytetu Gdańskiego. W latach 2001–2006 był pracownikiem Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej w Gdańsku. Od lipca do listopada 2006 r. pracował w Biurze Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów Instytutu Pamięci Narodowej w Warszawie. W lutym 2007 r. objął stanowisko Naczelnika w Oddziałowym Biurze Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej w Gdańsku, gdzie pełnił swoje obowiązki do września 2008 r.

W pracy naukowej specjalizuje się w dziejach Ludowego Wojska Polskiego, komunistycznych tajnych służb, polskiej emigracji politycznej, Polonii amerykańskiej, oporu i ruchu antykomunistycznego w PRL. Prowadził badania naukowe w Anglii i Stanach Zjednoczonych. Był dwukrotnym – w 2000 i 2004 r. – stypendystą Polonia Aid Foundation Trust w Londynie. W 2000 r. otrzymał grant Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku. W latach 2005–2007 był stypendystą Free Speech Foundation w Chicago. W latach 2003–2005 był sekretarzem redakcji rocznika naukowego „Niepodległość" (w Warszawie). Od 1999 r. jest również członkiem Rady Porozumiewawczej Badań nad Polonią.

Jest autorem około 200 publikacji naukowych, popularnonaukowych i źródłowych. Opublikował wiele książek, m.in. „Oczami bezpieki. Szkice i materiały z dziejów aparatu bezpieczeństwa PRL", Kraków 2004, Wydawnictwo „Arcana", która została w 2005 r. wyróżniona II nagrodą w Konkursie Literackim im. Józefa Mackiewicza oraz wyróżnieniem w Konkursie Literackim im. Brutusa, „Tadeusz Katelbach. Biografia polityczna", wydana w 2005 r. Nagroda im. Jerzego Łojka w 2006 r., „SB a Lech Wałęsa. Przyczynek do biografii", wydana Gdańsk-Kraków-Warszawa w 2008 r. wspólnie z Piotrem Gontarczykiem, za którą redakcja „Gazety Polskiej" przyznała tytuł Człowieka Roku 2008, „Sprawa Lecha Wałęsy", Poznań 2008 r. oraz „Śladami bezpieki i partii. Studia. Źródła. Publicystyka", Łomianki 2009 r.; „Gdański Grudzień '70", Gdańsk-Warszawa 2009 r., „Anna Solidarność. Życie i działalność Anny Walentynowicz na tle epoki", „Długie ramię Moskwy. Wywiad wojskowy Polski Ludowej 1943–1991. Wprowadzenie do syntezy" wydana w Poznaniu, „Atomowy szpieg. Ryszard Kukliński i wojna wywiadów" wydana w Poznaniu w 2014 r., „Lech Kaczyński. Biografia polityczna" i „Prezydent Lech Kaczyński w latach 2005–2010" wydana w Warszawie w 2016 r.

W dniu 22 lipca 2006 r. minister obrony narodowej Radosław Sikorski powołał Sławomira Cenckiewicza na stanowisko przewodniczącego Komisji ds. Likwidacji Wojskowych Służb Informacyjnych. Funkcję tę pełnił do dnia 30 października 2006 r. W tym czasie pełnił też funkcję doradcy wiceministra obrony narodowej Antoniego Macierewicza – pełnomocnika ds. organizacji Służby Kontrwywiadu Wojskowego. W dniu 5 stycznia 2016 r. minister obrony narodowej Antoni Macierewicz powołał Sławomira Cenckiewicza na stanowisko dyrektora Centralnego Archiwum Wojskowego i Pełnomocnika MON ds. Reformy Archiwów Państwowych. 4 czerwca br. Sławomir Cenckiewicz został dyrektorem Wojskowego Biura Historycznego im. gen. K. Sosnkowskiego. W 2007 r. prezydent Lech Kaczyński przyznał Sławomirowi Cenckiewiczowi Srebrny Krzyż Zasługi. Sądzę, że jeżeli chodzi o dorobek naukowy, to nieliczne tylko przykłady zostały przytoczone.

Bardzo serdecznie witam pana Bogdana Lisa, wcześniej nie mogłem tego uczynić.

Bardzo proszę przedstawiciela wnioskodawców o przedstawienie sylwetki pana posła Ludwika Dorna. Kandydat został zgłoszony przez klub parlamentarny Platforma Obywatelska.

Poseł Antoni Mężydło (PO) – spoza składu Komisji:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, Ludwik Dorn urodził się 5 czerwca 1954 roku w Warszawie. Ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Reytana w Warszawie. W 1978 skończył z tytułem magistra studia w Instytucie Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego. W latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych zajmował się tłumaczeniem angielskojęzycznych powieści szpiegowskich. Jest autorem szeregu esejów i drobniejszych publikacji w mediach papierowych i elektronicznych. Jest też autorem książek dla dzieci. Wydał też dwie książki polityczne w formie wywiadów-rzek: „Rozrachunki i wyzwania" oraz „Anatomia słabości".

Od 1976 roku zaangażowany był w działalność opozycyjną w PRL. Jest sygnatariuszem jednego z listów przeciwko zmianom w Konstytucji PRL w 1976 roku wprowadzającym, jako zasady konstytucyjne kierowniczą rolę partii komunistycznej i przyjaźń ze Związkiem Sowieckim. W 1976 roku uczestniczył w akcji pomocy represjonowanym robotnikom Ursusa i Radomia, a następnie został współpracownikiem Komitetu Obrony Robotników i Komitetu Samoobrony Społecznej KOR. Był współpracownikiem, a następnie członkiem redakcji podziemnego miesięcznika „Głos". W latach 1980–1981 pracował w Ośrodku Badań Społecznych NSZZ „Solidarność" w regionie Mazowsze. Po wprowadzeniu stanu wojennego ukrywał się, będąc ścigany listem gończym. Redagował miesięcznik „Głos" i tygodnik „Wiadomości", jak również kierował Centrum Badań i Analiz stanowiących podziemną kontynuację Ośrodka Badań Społecznych. W 1983 roku ujawnił się, nie rezygnując z działalności konspiracyjnej. Od jesieni 1990 przez rok kierował Biurem Analiz w Kancelarii Prezydenta.

Od 1990 roku był członkiem Porozumienia Centrum, by w 1992 roku zostać wiceprezesem tej partii. Był współzałożycielem partii Prawo i Sprawiedliwość, a w latach 2001–2007 pełnił funkcję jej wiceprzewodniczącego. Od 2008 roku jest bezpartyjny. W latach 1997–2015 był posłem na Sejm. W latach 2005–2007 sprawował funkcje ministra spraw wewnętrznych i administracji, wicepremiera oraz Marszałka Sejmu.

Pan Ludwik Dorn jest osobą doskonale przygotowaną do pełnienia funkcji członka Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej. W toku swej działalności zawodowej i społecznej udowodnił wysoki poziom wiedzy merytorycznej, dający gwarancję właściwego sprawowania powierzonych mu funkcji.

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, dla mnie to prawdziwy zaszczyt móc rekomendować Ludwika Dorna na członka Kolegium IPN.

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Serdecznie panu dziękuję.

Kolejnym kandydatem zgłoszonym i wyszczególnionym w druku nr 638 jest pan prof. dr hab. Jan Draus urodzony 25 marca 1952 roku w Kolbuszowej. W latach 1971–1976 studiował historię na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie w 1980 roku uzyskał tytuł doktora. Habilitował się w 1994 roku w Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. Tytuł naukowy profesora nauk humanistycznych uzyskał w 2000 roku. Pracował w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie, Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, Wyższej Szkole Filozoficzno-Pedagogicznej „Ignatianum" w Krakowie, a od 2001 roku w Uniwersytecie Rzeszowskim. W latach 2001–2012 pełnił funkcję rektora w Państwowej Wyższej Szkole Wschodnioeuropejskiej w Przemyślu. Redaktor naczelny „Studiów Rzeszowskich", członek Rady Naukowej Instytutu Historii Nauki PAN, redaktor naczelny „Encyklopedii Rzeszowa". Autor ponad 250 publikacji naukowych z zakresu historii najnowszej oraz historii nauki i wychowania. Promotor 6 doktoratów, recenzent ponad 20 prac doktorskich i habilitacyjnych. Recenzent w przewodach profesorskich. Stypendysta wielu fundacji zagranicznych.

W latach 1976–1980 działacz opozycji demokratycznej, a od 1980 roku NSZZ „Solidarność". Przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „S" przy WSP w Rzeszowie, współpracownik podziemnej Regionalnej Komisji Wykonawczej NSZZ „Solidarność" w Rzeszowie, członek Diecezjalnej Rady Kultury. Założyciel Komitetu Obywatelskiego w Rzeszowie. Redaktor naczelny kwartalnika społecznego „Ultimatum" oraz tygodnika „SAN". Dyrektor i redaktor naczelny Polskiego Radia i Telewizji w Rzeszowie w latach

1990–1993, wiceprezes Radia Rzeszów w latach 1994–1998. W latach 1991–1993 był senatorem RP II kadencji oraz wiceprzewodniczącym Delegacji Polski w Zgromadzeniu Parlamentarnym Rady Europy w Strasburgu. Członek Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich. W latach 1990–1999 był przewodniczącym Okręgowej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Rzeszowie oraz członkiem Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie. Następnie był członkiem Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej w Warszawie I i II kadencji (1999–2011). Laureat Nagrody Miasta Rzeszowa. Honorowy Obywatel Przemyśla.

Kolejnym kandydatem jest pan prof. dr hab. Piotr Franaszek. Jego życiorys zawodowy związany jest od początku z Uniwersytetem Jagiellońskim. W 1979 r. uzyskał tytuł magistra na Wydziale Historycznym UJ, w 1988 r. stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie historii, zaś w 1996 r. stopień doktora habilitowanego z zakresu historii nowożytnej i nowoczesnej. W 2003 r. uzyskał tytuł profesora nauk humanistycznych. W grudniu 2013 r. został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego w Instytucie Historii Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Przynależność do szkoły historii gospodarczej profesor Heleny Madurowicz-Urbańskiej zdeterminowała pierwotny zakres jego zainteresowań badawczych, koncentrujących się głównie wokół dziejów społecznych i gospodarczych XIX i XX wieku. Jednocześnie od kilku lat prowadzi systematyczne badania nad problemem inwigilacji szkół wyższych, a zwłaszcza Uniwersytetu Jagiellońskiego przez Służbę Bezpieczeństwa w latach Polski Ludowej. Podjęcie tego kierunku badań wynikało z faktu powołania prof. Piotra Franaszka w listopadzie 2005 r., przez prof. Karola Musioła rektora UJ, na członka zespołu historyków ds. prowadzenia badań naukowych nad inwigilacją środowiska Uniwersytetu Jagiellońskiego przez SB. Z kolei w następnym roku został włączony w prace projektu Instytut Pamięci Narodowej – Aparat bezpieczeństwa wobec środowisk twórczych, naukowych i dziennikarzy w latach 1944–1989. W jego ramach kierował zespołem prowadzącym badania dotyczące inwigilacji środowisk naukowych i akademickich oraz postaw naukowców wobec władz komunistycznych. Projekt ten, chociaż w zmienionej formule, nadal jest kontynuowany z jego udziałem przez Instytut Pamięci Narodowej. Wynikiem dotychczasowych działań w tej materii jest kilka prac zbiorowych, w tym trzy pod jego redakcją.

W ramach przedmiotowych badań w 2012 r. opublikowano pracę jego autorstwa „Jagiellończyk" – Działania Służby Bezpieczeństwa wobec Uniwersytetu Jagiellońskiego w latach osiemdziesiątych XX w. Przez osiem edycji piastował funkcję przewodniczącego jury w konkursie im. Oskara Haleckiego „Książka Historyczna Roku" organizowanym przez Instytut Pamięci Narodowej, Telewizję Polską i Polskie Radio. Od kilku lat współpracuje również z oddziałami Instytutu Pamięci Narodowej w zakresie recenzowania wydawanych przez nie publikacji.

W ramach współpracy międzynarodowej był członkiem kilku zespołów badawczych. W latach 2004–2008 był kierownikiem zespołu badawczego Instytutu Historii UJ w projekcie realizowanym z ośmioma partnerami zagranicznymi w ramach 6. Programu Ramowego Marii Curie, zatytułowanym Unifying the European Experience: Historical Lessons of Pan – European Development. Jednym z efektów tego projektu jest opublikowana w ubiegłym roku dwutomowa historia gospodarcza Europy: The Cambridge Economic History of Modern Europe. Z kolei praca w międzynarodowym zespole badawczym, kierowanym przez prof. Alicję Teichową z Uniwersytetu w Cambridge, zaowocowała wydaniem w 2009 r. książki „Gap in the Iron Curtain", której jest jednym ze współredaktorów. Badania prowadzone w ramach tego zespołu miały na celu ukazanie przepływu informacji i technologii pomiędzy krajami neutralnymi a komunistycznymi w Europie. Kilkakrotnie otrzymywał stypendia zagraniczne, m.in. Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku, Fundacji Lanckorońskich z Brzezia, Uniwersytetu w Liege. Jest autorem ponad 120 prac naukowych, w tym 9 pozycji książkowych, kilkunastu prac popularno-naukowych oraz redaktorem 10 prac zespołowych. W latach 1999–2002 był wicedyrektorem Instytutu Historii UJ, a następnie przez dwie kadencje, w latach 2002–2007 pełnił funkcję dyrektora Instytutu. Jest absolwentem podyplomowych studiów zarządzania organizowanych przez Polsko – Francuską Szkołę Zarządzania

działającą na mocy porozumienia pomiędzy czterema wyższymi uczelniami z Krakowa. Od 2002 r. kieruje Zakładem Historii Gospodarczej i Społecznej w Instytucie Historii UJ. W latach 2003–2006 był członkiem Komitetu Nauk Historycznych PAN, jako przedstawiciel krakowskiego i rzeszowskiego środowiska historyków. Od 2007 r. współpracuje z Państwową Wyższą Szkołą Wschodnioeuropejską w Przemyślu.

Kandydat zgłoszony przez posłów klubu parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Kolejnym kandydatem jest prof. dr hab. Andrzej Friszke. Kandydat zgłoszony przez posłów klubu parlamentarnego Platforma Obywatelska. Proszę przedstawiciela klubu parlamentarnego o przedstawienie sylwetki kandydata.

Poseł Marcin Święcicki (PO):

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, mam zaszczyt przedstawić kandydaturę pana prof. Andrzeja Friszkę urodzonego w 1956 roku. Odbył studia magisterskie na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego, które zakończył w 1979 r. Następnie uzyskał tytuły doktora, doktora habilitowanego, profesora, a w 2013 r. został wybrany na członka-korespondenta Polskiej Akademii Nauk. Od początku zajmował się historią najnowszą opozycji i emigracji. W 1981 r. był redaktorem działu historycznego tygodnika „Solidarność", a po jego zamknięciu przeszedł do działu historycznego miesięcznika „Więź". Stał się członkiem kolegium tego pisma i do dzisiaj pełni tę funkcję.

Publikował w wydawnictwach podziemnych i emigracyjnych, w tym w „Zeszytach Historycznych". Od 1990 r. pracuje w Instytucie Studiów Politycznych PAN w Zakładzie Najnowszej Historii Polski. Ma w swoim dorobku imponującą liczbę książek i artykułów. Jest to kilkanaście książek dotyczących polskiej opozycji, emigracji, Koła Znak, działalności Kościoła, opozycji we wczesnych latach powojennych, w latach 1945–1953, Solidarności podziemnej. Wydaje również wiele artykułów. Uzyskał wiele bardzo wartościowych nagród, m.in. Nagrodę im. Jerzego Giedroycia, Polskiej Fundacji Kulturalnej w Londynie, nagrodę im Kazimierza Moczarskiego i wiele innych.

Cały czas związany jest z ośrodkami zajmującymi się dokumentacją i pracą naukową oraz badaniami dotyczącymi historii najnowszej Polski. Jest członkiem Rady Ośrodka „Karta", Rady Muzeum Historii Polski i Kolegium Europejskiego Centrum Solidarności. Pełni również funkcję przewodniczącego Stowarzyszenia Archiwum Solidarności. Był członkiem Kolegium IPN w pierwszej kadencji od 1999 r. i w ostatniej kadencji członkiem Rady IPN w latach 2011–2016. Ma wybitny dorobek w zakresie dotyczącym historii polskiej opozycji, stanu wojennego, stosunków z Kościołem, emigracji polskiej. Jest całkowicie pochłonięty tymi tematami. Był promotorem 4 doktorantów.

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Dziękuję. Kolejnym kandydatem wyszczególnionym w druku sejmowym jest pan Bogdan Lis. Kandydat zgłoszony przez posłów klubu parlamentarnego Platforma Obywatelska. Proszę przedstawiciela klubu o zaprezentowanie kandydata.

Poseł Michał Szczerba (PO):

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, mam zaszczyt przedstawić kandydaturę pana Bogdana Lisa. Pan Bogdan Lis urodził się w 1952 roku w Gdańsku. Ukończył przyzakładową Szkołę Mechanizatorów Sprzętu Przeładunkowego. Studiował w Wyższej Szkole ATENEUM w Gdańsku. Był uczestnikiem wydarzeń grudniowych, był więziony w latach 1971–1972. W latach 1970–1971 pracował w Porcie Gdańsk. Następnie był zatrudniony w Zakładach Okrętowych Urządzeń Elektrycznych i Automatyki Elmor w Gdańsku. W latach 1978–1980 prowadził działalność w opozycji demokratycznej – współpracował z Komitetem Założycielskim Wolnych Związków Zawodowych Wybrzeża. Był organizatorem strajku i członkiem Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego NSZZ „Solidarność" w Elmorze w 1980 r. Następnie w sierpniu 1980 roku był przewodniczącym Komitetu Strajkowego oraz wiceprzewodniczącym Prezydium Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego w Stoczni Gdańskiej, a w latach 1980–1981 wiceprzewodniczącym Krajowej Komisji Porozumiewawczej NSZZ „Solidarność". Jest sygnatariuszem Porozumień Sierpniowych. Od kwietnia 1982 r. do aresztowania w czerwcu 1984 r. był członkiem podziemnej Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność", gdzie odpowiadał za koordynację współpracy z zagranicą.

Został aresztowany w czerwcu 1984 roku, oskarżony o zdradę ojczyzny, a w 1985 roku skazany w procesie Gdańskim. Zwolniony 30 lipca 1986 r. na mocy amnestii. Od 1988 roku był członkiem Komitetu Obywatelskiego przy przewodniczącym NSZZ „Solidarność", był uczestnikiem obrad Okrągłego Stołu. W latach 1989–1991 zasiadał w Senacie I kadencji. Był też posłem VI kadencji. W latach 2000–2007 pełnił funkcję prezesa Fundacji Solidarności. Postanowieniem prezydenta Lecha Kaczyńskiego z 28 sierpnia 2006 roku za wybitne zasługi w działalności na rzecz przemian demokratycznych w Polsce został odznaczony Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski, którym został udekorowany 1 września tego samego roku podczas uroczystości związanych z 26. rocznicą porozumień sierpniowych w Gdańsku.

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Dziękuję bardzo. Kolejnym kandydatem jest prof. dr hab. Józef Marecki. Kandydat zgłoszony przez klub parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość. Proszę pana przewodniczącego o przedstawienie sylwetki kandydata.

Poseł Andrzej Matusiewicz (PiS):

Prof. dr hab. Józef Marecki urodził się 31 stycznia 1957 r. w Krośnie. Historyk, wykładowca na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie oraz pracownik krakowskiego Oddziału Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Specjalista z zakresu archiwistyki i historii najnowszej. Zajmuje się problematyką związaną z szeroko rozumianym krajobrazem kulturowym Europy. Szczególnie bliskie mu są heraldyka, numizmatyka oraz weksylologia, falerystyka i symbolika chrześcijańska. Należy do wielu towarzystw naukowych w Polsce i za granicą. Kształcił się w Krośnie i Rzeszowie, gdzie ukończył Pedagogiczne Studium Techniczne w 1979 r. Następnie rozpoczął studia na Wydziale Teologicznym Papieskiej Akademii Teologicznej – obecnie Uniwersytet Papieski Jana Pawła II – w Krakowie, które ukończył w 1986 r., równolegle studiując na Wydziale Historii Kościoła (obecnie Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego), gdzie także ukończył studia doktoranckie i się doktoryzował w1992 r. Habilitację z nauk humanistycznych w zakresie historii uzyskał w 2001 roku, w cztery lata później został profesorem UPJP II, a w 2011 roku uzyskał profesurę tytularną.

W 1986 roku otrzymał święcenia kapłańskie w Krakowie. Po dwuletniej pracy duszpasterskiej w Stalowej Woli został skierowany do pracy naukowej. Od 1990 roku związany jest zawodowo z Wydziałem Historii i Dziedzictwa Kulturowego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie jako wykładowca akademicki. Kolejno pracował jako asystent (1990–1994) i adiunkt (1995–2001) przy Katedrze Historii Kościoła w Czasach Najnowszych, a następnie został powołany na kierownika Katedry Archiwistyki i Nauk Pomocniczych, na którym to stanowisku pracuje do chwili obecnej. Ponadto od 2002 roku pracował jako kierownik Studium Archiwistycznego, Studium Archiwistyczno-Bibliotekoznawczego i Podyplomowych Studiów z Archiwistyki i Bibliotekoznawstwa. Do chwili obecnej wypromował około 100 magistrów i licencjatów zawodowych oraz 5 doktorów. Ponadto prowadził wykłady na Uniwersytecie Śląskim, w Krakowskim Instytucie Rozwoju Edukacji oraz w Wyższych Seminariach Duchownych afiliowanych do UPJP II. Za działalność na polu dydaktycznym i organizacyjnym został odznaczony medalem KEN w 2006 r. i kilkakrotnie wyróżnieniami rektora UPJP II. W 2006 r. podjął pracę w Oddziałowym Biurze Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – jako główny specjalista, koncentrując swe badania na represjach wobec Kościoła katolickiego i innych związków wyznaniowych. Współinicjator edycji źródeł „Niezłomni" oraz redaktor serii wydawniczej „Kościół w Okowach". W 2007 roku otrzymał nagrodę Prezesa IPN za działalność naukową.

Oprócz powyższych angażuje się w działalność na polu archiwistycznym, prowadząc wykłady z archiwistyki, organizując szkolenia dla archiwistów oraz aktywnie uczestnicząc w życiu tego środowiska. Był m.in. członkiem Rady Naukowej przy Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych (z nominacji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego), jest członkiem Zespołu Specjalistów do Spraw Archiwaliów przy Kościelnej Komisji Konkordatowej (nominacja w 2004) oraz członkiem Rady Naukowej przy

Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie. Jest członkiem wielu towarzystw i instytucji naukowo-badawczych, m.in. Komisji Historycznej PAN – Oddział w Katowicach (od 2004 zastępca kierownika), Polskiego Towarzystwa Historycznego, Stowarzyszenia Archiwistów Polskich, Stowarzyszenia Archiwistów Kościelnych, gdzie pełnił funkcję wiceprezesa i prezesa, Polskiego Towarzystwa Teologicznego – w którym również pełnił funkcję wiceprezesa w latach 1996–2008 oraz kierownika Sekcji Historycznej. Był również zastępcą dyrektora Instytutu Badań Dziejów Kościelnych w Łucku od 2010 r. Współpracując z placówkami muzealnymi, pełnił szereg funkcji doradczych i kierował radami naukowymi. W ostatnich miesiącach został powołany do Zespołu do Spraw Nagród w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz do Rady Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki przy Ministrze Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Opublikował 32 monografie i zwarte edycje źródłowe, redagował 33 prace zbiorowe, opublikował blisko 190 artykułów naukowych w kraju i za granicą, 70 haseł biograficznych, ponad 70 artykułów popularno-naukowych. Podczas konferencji i sesji naukowych wygłosił 206 referatów, w tym za granicą 22, a w kraju 31 na konferencjach międzynarodowych i 153 na ogólnopolskich. W dorobku posiada także 96 wystąpień popularyzatorskich, około 50 nagrań radiowych i telewizyjnych. Znany w środowisku harcerskim jako założyciel niezależnego Szczepu Harcerskiego „Leśne Plemię" w Stalowej Woli – Rozwadowie w 1986 r. i duszpasterz harcerski, duchowy opiekun Sybiraków i środowisk kombatantów w Małopolsce.

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Dziękuje bardzo. Pan dr Wojciech Jerzy Muszyński jest kandydatem zgłoszonym przez posłów z poselskiego klubu Kukiz`15 i klubu parlamentarnego Polskiego Stronnictwa Ludowego. Bardzo proszę pana posła Tomasza Rzymkowkiego o przedstawienie sylwetki kandydata.

Poseł Tomasz Rzymkowski (Kukiz15):

Panie przewodniczący, pan Wojciech Jerzy Muszyński urodził się 4 kwietnia 1972 r. w Warszawie. Doktor nauk humanistycznych w dziedzinie historii. Absolwent Wydziału Historycznego UW z 1998 r., gdzie uzyskał tytuł magistra historii. W 2010 obronił rozprawę doktorską pod kierunkiem prof. Jana Żaryna. Od 2006 r. zatrudniony w Wydziale Badań Naukowych Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej IPN w Warszawie. W latach 2006–2010 członek Zespołu ds. Opiniowania Wniosków o Nadanie Odznaczeń za Działalność Opozycyjną w PRL w Kancelarii śp. prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego. Warto podkreślić, że od 2015 roku do chwili obecnej jest członkiem działającego w Kancelarii Prezydenta RP Andrzeja Dudy Zespołu ds. Opiniowania Wniosków o Nadanie Odznaczeń za Działalność Opozycyjną w PRL. Od 2007 r. do 2010 r. redaktor/współredaktor miesięcznego „Dodatku IPN do Niezależnej Gazety Polskiej" oraz „Nowego Państwa". Członek zarządu Fundacji im. Janusza Kurtyki. Uhonorowany m.in. Medalem Pro Memoria w 2012 r. przez Urząd ds. Kombatantów oraz Medalem 70-lecia Narodowych Sił Zbrojnych w 2012 r. przez Związek Żołnierzy NSZ. Stypendysta Polonia Aid Foundation Trust w Londynie (PAFT).

Pan dr Wojciech Jerzy Muszyński tworzył jako biegły ekspertyzy naukowe w sprawach dotyczących sowieckich pomników wdzięczności w Warszawie – tzw. Czterech Śpiących przy Pl. Wileńskim oraz rzeźby żołnierzy sowieckich w Parku Skaryszewskim. Ponadto jest autorem ekspertyzy dla Komendy Miejskiej Policji w Przemyślu dotyczącej symboliki ukraińskich ruchów nacjonalistycznych w XX wieku po dzień dzisiejszy. Organizator konferencji naukowych: „Amnestie – drogi do zagłady czy legalizacji" w 2010 roku, „Procesy polityczne lat 40. i 50. – zbrodnie w świetle prawa" w 2016 roku. Pod jego nadzorem merytorycznym były realizowane projekty: „Wyklęci do szkół" w 2016 r. oraz produkcja filmu dokumentalnego „Brygada" w reż. Ryszarda Mierzejewskiego. Film ten otrzymał wyróżnienie na festiwalu filmów dokumentalnych „Niepokorni, Niezłomni, Wyklęci", Gdynia, 2015 r. Twórca kilkudziesięciu monografii, opracowań oraz artykułów naukowych o tematyce historycznej, w tym m.in. „Żołnierze Niezłomni", działalności opozycyjnej w PRL, ruchu niepodległościowego i narodowego.

Pan dr Wojciech Jerzy Muszyński jest redaktorem naczelnym półrocznika naukowego „Glaukopis" od trzynastu lat, a od wczoraj jest członkiem Rady Naukowej powstającego Muzeum Żołnierzy Wyklętych w Warszawie.

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Dziękuję. Pan Henryk Wujec jest kandydatem zgłoszonym przez posłów klubu poselskiego Nowoczesna i klubu parlamentarnego Polskiego Stronnictwa Ludowego. Bardzo proszę pana posła Adama Szłapkę o zaprezentowanie sylwetki kandydata.

Poseł Adam Szłapka (N) – spoza składu Komisji:

Panie przewodniczący, w imieniu posłów chcę zarekomendować kandydaturę pana Henryka Wujca.

Pan Henryk Wujec jest absolwentem Wydziału Historii na Uniwersytecie Warszawskim. W 1962 roku został wpisany w poczet członków Klubu Inteligencji Katolickiej, w którym działa do chwili obecnej. Latem 1976 r. zaangażował się w pomoc represjonowanym za udział w wydarzeniach czerwca 1976 robotnikom z Ursusa. W latach 1972–1977 był współpracownikiem Komitetu Obrony Robotników, a w maju 1977 brał udział w głodówce w kościele św. Marcina w Warszawie. W latach 1977–1981 był członkiem Komitetu Samoobrony Społecznej KOR, a także współzałożycielem Wolnych Związków Zawodowych. W 1980 r. wstąpił do NSZZ „Solidarność", w którym zasiadał we władzach mazowieckich i krajowych. Od 13 grudnia 1981 do września 1982 był internowany, następnie do 1984 i ponownie od czerwca do września 1986 więziony. W latach 1987–1988 był członkiem, a od 1988 do 1990 sekretarzem Komitetu Obywatelskiego. Uczestniczył w obradach Okrągłego Stołu w zespole ds. pluralizmu związkowego. W latach 1989–2001 był posłem na Sejm Rzeczpospolitej, był także sekretarzem stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi w rządzie premiera Jerzego Buzka.

Po zakończeniu pracy parlamentarnej pan Henryk Wujec zaangażował się w działalność pozarządową, między innymi współpracował i współpracuje nadal z Towarzystwem Inwestycji Społeczno-Ekonomicznych, Fundacją Ośrodka Karta, Fundacją Wspomagania Wsi. Jest członkiem rady konsultacyjnej Centrum Monitoringu Wolności Prasy Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich. Jest też członkiem Rady Fundacji Auschwitz-Birkenau. Postanowieniem z 21 września 2006 r. został odznaczony przez śp. prezydenta Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

Pan Henryk Wujec posiada wysokie walory moralne i niezbędną wiedzę do pracy w Instytutu Pamięci Narodowej. Jest świadkiem i twórcą historii, która stanowi przedmiot ustawowych zadań IPN. Taka perspektywa, naszym zdaniem, jest niezbędna do tego, aby IPN funkcjonował skutecznie i z poszanowaniem dla ofiar prześladowania i dlatego rekomendujemy pana Henryka Wujca do Kolegium IPN.

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Dziękuję. I ostatni kandydat. Pan Krzysztof Wyszkowski jest kandydatem zgłoszonym przez posłów klubu parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Pan Krzysztof Wyszkowski urodził się 10 listopada 1947 roku w Mrągowie. Jest synem Stefana Wyszkowskiego i Krystyny z domu Nowakowskiej. Od roku 1954 uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Olsztynie, którą ukończył w roku 1961, następnie podjął naukę w Liceum Ogólnokształcącym nr 2 w Olsztynie. Po dwóch latach przerwał edukację i w wieku 16 lat podjął pracę jako robotnik fizyczny. W 1974 r. przeprowadził się do Gdańska, gdzie kontynuował pracę fizyczną jako stolarz. Zamieszkanie w Gdańsku wykorzystał do nawiązania kontaktu z redaktorem Jerzym Giedroyciem z Instytutu Literackiego w Paryżu, który przez tajnych kurierów przekazywał mu wydawnictwa „Kultury" i innych ośrodków emigracyjnych do dalszego rozpowszechniania, m. in. w Warszawie i Krakowie. W tym też czasie, przez jego przyjaciela Tadeusza Kadenacego, wnuka najstarszej siostry marszałka Józefa Piłsudskiego – Zofii Kadenacowej, nawiązał kontakt z Joanną Jaraczewską – wnuczką marszałka, która przywiozła do Polski i przekazała mu pierwszy powielacz spirytusowy, na którym odbite zostały pierwsze wydawnictwa rodzącego się, od czasu tzw. protestu konstytucyjnego 1975 r., jawnego ruchu antykomunistycznego w Trójmieście. W ten sposób wszedł już na stałe w nurt tradycji piłsudczykowskiej jako obowiązku walki o niepodległość Polski. W tym czasie Służba

Bezpieczeństwa PRL podjęła przeciwko niemu i współpracującym z nim jego bratu – Błażejowi Wyszkowskiemu – sprawę operacyjnego rozpracowania pod kryptonimem „Kanał”. Po powstaniu Komitetu Obrony Robotników włączył się w działalność tego środowiska, a w 1977 roku przystąpił do bezpośredniej współpracy z pismem Komitetu Samoobrony Społecznej KOR pod tytułem „Robotnik”.

W kwietniu 1978 roku był współzałożycielem Komitetu Założycielskiego Wolnych Związków Zawodowych Wybrzeża. W latach 1979–1980 utworzył również wydawnictwo podziemne, które publikowało zarówno druki polityczne, najczęściej na użytek Wolnych Związków Zawodowych, a także książki historyczne oraz dzieła literatury pięknej – wszystkie, niewydane wcześniej w kraju dzieła Witolda Gombrowicza za zgodą Jerzego Giedroycia. W sierpniu 1980 roku wziął udział w Wielkim Strajku w Stoczni Gdańskiej jako osoba bezrobotna na skutek udziału w WZZ, gdzie dzięki własnym zasobom wydawniczym uruchomił druk dokumentów Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego oraz ulotek strajkowych. Od dnia 23 sierpnia 1980 r. wchodził w skład redakcji „Strajkowego Biuletynu Informacyjnego SOLIDARNOŚĆ”, będąc autorem tego tytułu, którego użycie jako hasła dla całego ruchu niepodległościowego zaplanował jeszcze w 1978 roku. W 1981 r. pracował jako sekretarz redakcji „Tygodnika Solidarność”.

13 grudnia 1981 roku został aresztowany i umieszczony w więzieniu w Strzebielinku. W sierpniu 1982 r., wykorzystując pobyt w szpitalu, uciekł z internowania, podejmując współpracę z podziemnym ruchem solidarnościowym. Po zatrzymaniu przez SB w dniu 22 lipca 1983 r. kontynuował tę współpracę aż do upadku komunizmu w 1989 roku. Jako bezpośredni obserwator obrad Okrągłego Stołu, ale nie ich uczestnik (uzyskał akredytację jako członek ekipy „Video – studio Gdańsk”), opublikował na łamach paryskiej „Kultury” krytyczną ocenę przebiegu i wyników kontraktu. Z tego też powodu odrzucił propozycję redaktora Tadeusza Mazowieckiego kontynuowania pracy sekretarza redakcji w odnowionym „Tygodniku Solidarność”. Wrócił do „Tygodnika” dopiero po powołaniu Jarosława Kaczyńskiego na stanowisko redaktora naczelnego pisma.

W tym czasie za swe główne zadanie uznał obalenie prezydentury Wojciecha Jaruzelskiego. Dlatego, po przekazaniu mu przez jego rzecznika zgody Jaruzelskiego na „rezygnację z zajmowanego stanowiska”, namówił Lecha Wałęsę do podjęcia akcji na rzecz przyśpieszonych wyborów prezydenckich. Jako członek sztabu wyborczego Lecha Wałęsy uczestniczył w tworzeniu programu politycznego, w którym jako cel numer jeden polskiej polityki zagranicznej przeforsował przystąpienie Polski do Sojuszu Północnoatlantyckiego. Po wygranej kampanii odrzucił propozycję Lecha Wałęsy dotyczącą podjęcia pracy w jego Kancelarii i został doradcą premiera Jana Krzysztofa Bieleckiego. Po niedługim okresie współpracy złożył dymisję i podjął aktywność na rzecz jak najszybszego doprowadzenia do wyborów parlamentarnych. Po wyborach przyjął propozycję objęcia funkcji doradcy premiera Jana Olszewskiego. W roku 1992 aktywnie uczestniczył w działaniach na rzecz lustracji i dekomunizacji. Po obaleniu rządu Jana Olszewskiego powrócił do zawodu publicysty politycznego. W latach 1997–2000 podjął pracę przy tworzeniu raportu końcowego Komisji Likwidacyjnego RSW, a następnie w Polskiej Agencji Informacyjnej. Do przejścia na emeryturę w 2012 r. nadal, czasem na etacie, a czasem jako „wolny strzelec”, kontynuuje pracę publicystyczną. I temu zawodowi pozostał wierny do chwili obecnej.

W ten oto sposób drodzy państwo zaprezentowani zostali wszyscy kandydaci do kolegium Instytutu Pamięci Narodowej. Warto podkreślić, że mamy do czynienia ze znakomitymi kandydatami, z pięknymi życiorysami. Otwieram dyskusję. Kto chciałby zabrać głos lub zadać pytanie konkretnemu kandydatowi?

Rozumiem, że nikt nie ma wątpliwości, że wszyscy panowie zasługują na to…

Poseł Krystyna Pawłowicz (PiS):

Ze strachu, panie przewodniczący.

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

… by kandydować do Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej. Skoro nikt nie zamierza zabrać głosu w dyskusji, to przyjdzie nam przystąpić do zaopiniowania kandydatów. Uważam, że brak dyskusji świadczy o tym, iż dysponujemy pełną wiedzą, która pozwoli

nam wypowiedzieć się w trakcie opiniowania każdej kandydatury z osobna. Pragnę przypomnieć, że Komisja nie dokonuje wyboru członków Kolegium. Zadaniem Komisji jest tylko zaopiniowanie kandydatów, a więc wyrazić pozytywną bądź negatywną opinię. Głosowanie przeprowadzimy w odniesieniu do każdego z kandydatów oddzielnie. Czy usłyszę sprzeciw wobec tej propozycji? Sprzeciwu nie słyszę. Żeby uniknąć jakichkolwiek wątpliwości, będziemy głosować oddzielnie w odniesieniu do każdego z kandydatów.

Poseł Marcin Święcicki (PO):

Kto w takim razie otrzyma rekomendację? Czy wyniki głosowania według kolejności alfabetycznej zostaną przedstawione, czy każdy, kto uzyska większość głosów, czy zarekomendujemy 5 osób, czy możemy zarekomendować 10 osób?

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Podkreślam, Komisja nie rekomenduje konkretnych osób. Komisja tylko opiniuje kandydata pozytywnie bądź negatywnie.

Poseł Marcin Święcicki (PO):

Czyli możemy zaopiniować pozytywnie dwie osoby, jak i dziesięć osób?

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Możemy zaopiniować pozytywnie wszystkich. Wyboru dokonuje Wysoka Izba. My mamy zdecydować, czy z jakichś przyczyn nie doszło do sytuacji, że któryś z kandydatów nie jest godzien tego, żeby uczestniczyć w wyborach. Chyba nikt nie ma wątpliwości, że wszyscy panowie są godni tego, aby ubiegać się o to, żeby zostać kandydatem na członka kolegium IPN, a ostatecznego wyboru dokona Wysoka Izba. Głosowanie przeprowadzimy według kolejności prezentacji.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury dr hab. Sławomira Ryszarda Cenckiewicza?

Stwierdzam, że Komisja kandydaturę dr hab. Sławomira Ryszarda Cenckiewicza zaopiniowała pozytywnie, przy 16 głosach za, braku przeciwnych i 3 wstrzymujących się.

Przystępujemy do głosowania nad kandydaturą pana Ludwika Dorna.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydata?

Stwierdzam, że Komisja kandydaturę pana posła Ludwika Dorna zaopiniowała pozytywnie, przy 17 głosach za, braku przeciwnych i 1 wstrzymującym się.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury prof. dr hab. Jana Drausa?

Stwierdzam, że Komisja kandydaturę prof. dr hab. Jana Drausa zaopiniowała pozytywnie, przy 18 głosach za, braku przeciwnych i 1 wstrzymującym się.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury prof. dr hab. Piotra Franaszka?

Stwierdzam, że Komisja kandydaturę prof. dr hab. Piotra Franaszka jednogłośnie zaopiniowała pozytywnie.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury prof. dr hab. Andrzeja Friszke?

Stwierdzam, że Komisja kandydaturę prof. dr hab. Andrzeja Friszke zaopiniowała pozytywnie, przy 16 głosach za, braku przeciwnych i 3 wstrzymujących się.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury pana Bogdana Lisa?

Stwierdzam, że kandydatura pana Bogdana Lisa została pozytywnie zaopiniowana przez Komisję, przy 16 głosach za, braku przeciwnych i 2 wstrzymujących się.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury prof. dr hab. Józefa Mareckiego?

Stwierdzam, że Komisja jednogłośnie kandydaturę prof. dr hab. Józefa Mareckiego zaopiniowała pozytywnie.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury dr Wojciecha Jerzego Muszyńskiego?

Stwierdzam, że Komisja kandydaturę dr Wojciecha Jerzego Muszyńskiego zaopiniowała pozytywnie, przy 17 głosach za, braku przeciwnych i 2 wstrzymujących się.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury pana Henryka Wujca?

Stwierdzam, że Komisja kandydaturę pana Henryka Wujca zaopiniowała pozytywnie, przy 14 głosach za, braku przeciwnych i 5 wstrzymujących się.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury pana Krzysztofa Wyszkowskiego?

Stwierdzam, że Komisja kandydaturę pana Krzysztofa Wyszkowskiego zaopiniowała pozytywnie, przy 17 głosach za, braku przeciwnych i 2 wstrzymujących się.

Serdecznie dziękuję. Gratuluję wszystkim kandydatom pozytywnej opinii. Pozostaje nam jeszcze wybór sprawozdawcy. Jeżeli państwo pozwolą, to przewodniczący Komisji będzie sprawozdawcą, chyba że są inne kandydatury?

Poseł Krystyna Pawłowicz (PiS):

To jest najlepsza kandydatura.

Przewodniczący poseł Stanisław Piotrowicz (PiS):

Dziękuję bardzo. Serdecznie wszystkim dziękuję za udział w dzisiejszym posiedzeniu, w szczególności dziękuję kandydatom, którzy przybyli do nas z odległych miejscowości Polski.

Zamykam posiedzenie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka wobec wyczerpania porządku dziennego.